

ընդունելով Թշնամեաց բիւրաւոր ռումբերը. նորա ծովը և սարերը ներկուած են ազգին բիւրաւոր երիտասարդաց արիւնով . Սեաստոպոլի շահը՝ բոլոր Ռուստանի շահն է»։ Այս զօրաւոր ձայներու դիմաց, որք ընդարձակ աշխարհին մէջ աւելն անկիւնէ իրենց արձագանքը ստացան, աւելի զօրաւոր ձայն և փաստեր կարեւոր էին ցուցանելու, որ առաջարկեալ խնդրոյն Թէոդոսիոյ նաւահանգիստը առաւել նպաստաւոր է։ Սակայն այդ գործին ձեռնամուխ լինելու մեծ խոհեմութիւն և չրհաչայեցութիւն կարեւոր էին, միանգամայն աշխարհագրական և տնտեսական, նոյնպէս և պատմական հմտութիւնք, որպէս զի Սեաստոպոլի շահը մէկդի թողլով, նշանակուի Թէոդոսիոյ նաւահանգիստը առանձնաշնորհ վաճառաշահ ծոց Սև ծովու վերայ։

Եւ ահա այդ գործին ձեռք զարկաւ, և յաջողեցաւ, հայկազն Լէոնիդ Մազիրեան, Տէրութեան խորհրդականը (Conseiller d'Etat) որ կաֆայեցի է ծննդեամբ, և քեռորդի միւս այլ պաշտպանին Թէոդոսիոյ՝ գերազանճար ծովանկարչի Յովհաննու Աւվազեան։

Սորա՝ Մազիրեանի գրածը, նախ իբրեւ ծնունդ հայկական մտաց և ապա իբրեւ խոհական և իմաստալից փաստաբանութիւն ներկայ խնդրոյս մասին, արժանի է օրագրիս հետագայ պրակաց մէջ ամբողջապէս հայ թարգմանութեամբ ի լոյս ընծայել։

Խոստացայ արդէն, քաղաքիս պատմութիւնը գրելու միջոց մատնանիշ անել ազգիս յիշատակի արժանաւոր անձինք և արարք՝ զրուցեցի որ քաղաքիս պատմութեան հետ յարակից են և մերայնոց